న్యూక్లియర్ టెస్ట్

టెంపోరావ్

అబరాయి హోటల్లో కూర్చుని ఇండియా కింగ్స్ సిగరెట్ పీలుస్తున్నాను. రెండు బడా పెగ్గులు స్కాచ్ విస్కీ సేవించి మరో బడా పెగ్ పొయ్యమని బాయ్‌తో చెప్పాను.

నా ఏర్ కండిషండ్ గదిలో చల్లగావుంది. టెలిఫోన్ మ్రోగింది. పార్వతి నాలుగుసార్లు మద్రాసునుంచి డైరెక్ట్ డయలింగ్ చేసి నాతో మాట్లాడింది. ఇది ఐదో కాల్ అయివుండాలి!

“హలో, పరశురామ్ స్పీకింగ్!” అన్నాను, రిసీవర్ ఎత్తి.

“మిస్టర్ పరశురామ్, సి. బి. ఐ డైరెక్టర్ శివస్వామి!”

అన్నాడతను.

"ఎక్కడినుంచి?"

"బొంబాయిలోనే వున్నాను. చాలా సీక్రెట్ మిషన్ మీద ఇక్కడికొచ్చాను. మనం మాట్లాడాలి!"

"కమెలాంగ్!" అన్నాను హుషారుగా.

పదిహేను నిమిషాల్లో సి. బి. ఐ. డైరెక్టర్ శివస్వామి నాగది చేరుకున్నాడు. పెద్ద సోఫాలో ఇద్దరం ఎదురెదురుగా కూర్చున్నాం. షీవాస్ రీగల్ స్కాచ్ విస్కీ బాటిల్ని తెరిచి బాయ్ మా గ్లాసుల్లో కొద్దిగా పోసి, ఐస్ క్యూబ్స్ వేసి సోడా కలిపాడు.

ఇద్దరం గ్లాసులెత్తి తాగుతున్నాం. బాయ్ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

"మిస్టర్ పరశురామ్, ఇండియా న్యూక్లియర్ పవర్ కాబోతోంది!" అన్నాడతను.

"ఎక్సలెంట్! తతిమ్మా దేశాలు మన్ని ఇటుపైన గౌరవిస్తాయి!" అన్నాను.

శివస్వామి గ్లాసులోని సగం విస్కీపైన తాగేశాడు. కింగ్ సైజ్ గోల్డ్ ఫ్లేక్ సిగరెట్ వెలిగించాడు.

"మిస్టర్ పరశురామ్, త్వరలో ఇండియా ప్లుటోనియమ్ న్యూక్లియర్ టెస్టును చేయబోతోంది. భూమిలో వంద మీటర్ల లోతున ప్లుటోనియమ్ డివైస్ పేలుతుంది. రేడియో యాక్టివిటీ గాలిలోకి ప్రసరించదు. ఇంప్లోషన్ టెక్నిక్‌తో అణుపాటవ పరీక్ష సాగుతుంది."

గ్లాసుల్లో మళ్ళా విస్కీపోసి, ఐస్ వేసి సోడా కలిపాను.

"మన సైంటిస్టులను మెచ్చుకోవాలి!" అన్నాను.

"కాని అడ్డంకులున్నాయి. మనం న్యూక్లియర్ డివైస్ పేల్చబోతున్నామని కొందరికి తెలిసిపోయింది. చాలా

మంది గూఢచారులు మనదేశంలో రహస్యంగా ప్రవేశించారు. న్యూక్లియర్ టెస్టు జరగకుండా చూడాలని వాళ్ళ తాపత్రయం!'' అని ఆగాడు శివస్వామి.

గుమ్మంవైపు చూశాను. తలుపు దగ్గరగా మూసివుంది. గది నలువైపులా పరికించాను.

''వాళ్ళను మనం ఆపాలి!''

''అందుకే మీవద్దకొచ్చాను,'' అన్నాడు శివస్వామి.

సిగరెట్‌ని యాష్ట్రేలో పడేసి అతనికేసి చూశాను.

''ప్రొసీడ్!''

''మిస్టర్ పరశురామ్, మాకు రహస్యంగా సమాచారం అందింది. గూఢచారులు బొంబాయిలో దిగారు. అందుకే నేనిక్కడికి వచ్చాను. వాళ్ళను మనం పట్టుకోవాలి! న్యూక్లియర్ టెస్టుకి వాళ్ళు ఏవిధంగానూ అడ్డం రాకూడదు!'' అన్నాడు శివస్వామి.

''చూద్దాం!'' అన్నాను.

''మిస్టర్ పరశురామ్, చూద్దాం అంటే నేనొప్పుకోను. మీ శక్తిసామర్థ్యాలు నాకు తెలుసు. మీరు రంగంలోకి దిగాలి! గూఢచార్లను తుదముట్టించాలి! వాళ్లు దేశంలో వుంటే మన న్యూక్లియర్ టెస్టు జరగదు!''

''ఆల్ రైట్, నేను నిర్విరామంగా పని చేసి వాళ్ళను పట్టుకోడానికి ప్రయత్నిస్తాను!'' అన్నాను.

సి. బి. ఐ. డైరెక్టర్ శివస్వామి నాతో కరచాలనం చేసి బయటకు వెళ్ళాడు. గుమ్మం బయట నిలబడి నాకేసి చూశాడు.

''మిస్టర్ పరశురామ్, నేను ప్లాస్టిక్ బాగ్ సోఫాలో వదిలేశాను. అందులో చాలా సమాచారముంది. అదంతా జాగ్రత్తగా చూడండి!''

''చూస్తాను!'' అన్నాను.

శివస్వామి వెళ్ళిపోయాడు. తలుపు దగ్గరగా మూసి సోఫాలో చతికిలబడ్డాను. టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

"హలో!" అన్నాను.

"పార్వతి!" అందామె.

"నన్ను నిద్రపోనివ్వవ్!" అన్నాను కోపంగా.

"ఏంచేస్తున్నారు?" అడిగిందామె.

"పార్వతి, నేను చాలా బిజీగా వున్నాను. పరాయి స్త్రీతో నేను గదిలో ఆనందించడం లేదు!"

"నేను అలా అనలేదుగా?" అందామె.

"నువ్వు భారత స్త్రీవి. నా భార్యవి. ఎప్పుడూ అనవుగా?"

"మీరు మద్రాస్‌కి ఎప్పుడొస్తారు?"

"బి. ఓ. కె— గాడ్ ఓన్లీ నోస్!"

"నాకు తోచడంలేదు!" అంది పార్వతి.

"కారులో బీచ్‌కి వెళ్ళు! టేప్ రికార్డర్ ఆన్ చేసి పాటలు విను! అంతకంటె మనిషికి ఏంకావాలి?"

"నాకు అవన్నీ వద్దు! మీరుంటే చాలు!"

"పార్వతీ!" అన్నాను తీయగా.

ఆ క్షణంలో ఆమెను హృదయానికి హత్తుకొని కౌగలించుకోవాలనిపించింది! ఆడవాళ్ళను కొనొచ్చు, కాని ఆప్యాయతను కొనలేం!

"తొందరగా రావాలనుకున్నాను. కాని శివస్వామి పెద్ద పని అప్పచెప్పాడు. ఇది పూర్తిచేయడానికి ఎంత కాలం పడుతుందో నేను చెప్పలేను!"

"గుడ్ నైట్ అండ్ స్వీట్ డ్రీమ్స్!" అంది పార్వతి.

రిసీవర్ని పెట్టేశాను. సోఫాలో కూర్చుని విస్కీ తాగుతూ ప్లాస్టిక్ బాగ్ తెరిచి చూశాను. కాగితాలను చదవడం ప్రారంభించాను. డజన్ సైంటిస్టుల పేర్లు

వున్నాయి. వాళ్ళలో ఎవరు మాయమైనా న్యూక్లియర్ డివైస్ తెస్తు సాగడం సాధ్యం కాదు. వాళ్ళందర్నీ నేను కాపాడాలి!

టైమ్ చూశాను. తొమ్మిది దాటింది. పత్రాలన్నీ చదివి కిందనున్న ఏర్‌కండిషండ్ డైనింగ్ హాల్లోకి వెళ్ళాను. ఒంటరిగా ఒక టేబుల్ ముందు కూర్చొని డిన్నర్ ఆర్డరిచ్చాను. అనేకమంది హాల్లో కూర్చుని భోజనం చేస్తున్నారు. అందమైన యువతులు! నా ఎదురుగా ఒక యువతి ఒంటరిగా కూర్చుని వుంది. చీటికీ మాటికీ ఆమె గుమ్మంకేసి చూస్తోంది! లవర్ కోసం ఎదురు చూస్తోందేమో!

పది నిమిషాలు గడిచిపోయాయి. బాయ్ ఇంకా డిన్నర్ పట్రాలేదు. కొంచెం దూరంలో స్టేజ్ వుంది. మిస్ సోఫియా కాబ్రే డాన్స్ చేస్తోంది. వెస్టర్న్ ఆర్కెస్ట్రా శ్రావ్యంగా వినపడ్తోంది. చటుక్కున కుర్చీ లోంచి లేచి ఎదుటనున్న టేబుల్ వద్దకు వెళ్ళాను. ఆమె నావైపు విచిత్రంగా చూసింది.

"మిస్, ఇక్కడ కూర్చోవచ్చా?" అడిగాను నవ్వుతూ.

"నా ఫ్రెండ్ వస్తాడు!" అందామె.

"అతను వచ్చేదాకా కూర్చోనా?"

"ప్లీజ్ కూర్చోండి!"

బాయ్ కొన్ని ప్లేట్లు తెచ్చి నా ముందు పెట్టాడు. ఆమె కేసి చూశాను.

"మీరు ఏం తింటారు?"

"ఏదీ వద్దు! థాంక్స్!"

"కనీసం ఏదైనా తాగండి! షేంపేన్, జిన్!"

"షేంపేన్!" అందామె.

ఆమెకు షాంపేన్, నాకు విస్కీ ఆర్డరిచ్చాను. సూప్ చప్పరిస్తూ ఆమెవైపు తిరిగాను. పొడుగ్గా, పచ్చగా వుంది. కోల ముఖం, పెద్దకళ్ళు, బెల్ బాటమ్స్, స్లాక్ ధరించింది. పాదాలకు కాశ్మీర్ స్లిప్పర్లున్నాయి! ఈమె మరాఠీ యువతి అయివుండదు!

విస్కీ తాగుతూ ఆమెను గమనిస్తున్నాను. కొద్దిగా షాంపేన్ తాగి పెదిమలను నాలికతో తుడుచుకుంది. పెదిమలు ఎర్రగా వున్నాయి. తెల్లటి పళ్ళు!

అరగంట దాటింది. షాంపేన్ గ్లాసు ఖాళీగావుంది. ఆమె లేచింది.

"థాంక్స్ ఫర్ ది డ్రింక్! ఏదో పనితగిలి అతను రాలేదు. నేను ఇంటికి వెళ్ళిపోతాను," అందామె.

"నాతో డిన్నర్ డేట్ వుందనుకోండి!" అన్నాను.

"మీతో నాకు పరిచయంలేదు!"

ఫక్కున నవ్వాను.

"గంటలో పాతస్నేహితులం అయిపోతాం!"

ఆమె సంశయిస్తూ నిలబడింది. ఆమెచెయ్యి పట్టుకుని, "కూర్చోండి!" అన్నాను.

కుర్చీలో ఆమె చతికిలబడింది. ఆమెకు డిన్నర్ ఆర్డరిచ్చి మళ్ళా షాంపేన్, విస్కీ పట్రమ్మన్నాను.

"మీ పేరు?"

"మిస్ దేవత."

"ఫైన్ నేమ్! ఐయామ్ పరశురామ్, బిజినెస్ మన్ని!"

ఆమె నాతో కరచాలనం చేసింది. హాల్లోని వాళ్ళు చప్పట్లు కొట్టారు. స్టేజికేసి చూశాను. మిస్ సోఫియా అమోఘంగా తిరుగుతోంది, పల్టీలు కొడ్తోంది! డ్రమ్స్ మ్రోగుతున్నాయి!

హాల్లోని లైట్లు డిమ్ గా వెలుగుతున్నాయి. అప్రయ

త్నంగా టేబుల్ కింద మా మోకాళ్ళు ఢీకొన్నాయి. ఆమె వెనక్కి జరగలేదు. నన్ను చూసి విచిత్రంగా నవ్వింది.

తలుపు తోసుకుని ఒక యువకుడు లోపలకొచ్చాడు.

“నీ ఫ్రెండేమో!” అన్నాను, ఏకవచనంలోకి దిగుతూ.

“కాదు!” అందామె.

ఆమె తింటోంది. మధ్యలో షాంపేన్ తాగుతోంది. విస్కీ నా మెదడుమీద పనిచేస్తోంది. ఉషారుగావుంది. గాలిలో ఎగరాలనిపిస్తోంది! మెల్లిగా విజిల్ వేశాను. బాయ్ పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

“అనదర్ రౌండ్ ఆఫ్ డ్రింక్స్!”

“నాకొద్దు!” అంది దేవత.

“షాంపేన్ ఒంటికి మంచిది. మంచి రంగు వస్తుంది!”

“వున్న రంగు చాలు!” అందామె.

ఆర్కెస్ట్రా మోగుతోంది. మిస్ సోఫియా వెళ్ళిపోయింది. హాల్లోని లైట్లు బ్రయిట్ గా వెలుగుతున్నాయి. హోటల్ మేనేజర్ ఫాక్స్ మా దగ్గరకొచ్చాడు. డ్రింక్స్ వచ్చాయి.

“మిస్టర్ పరశురామ్, ఎలావుంది మా సర్వీస్!” అడిగాడతను.

“స్ప్లెన్‌డిడ్!”

అతను పక్క టేబుల్ వైపు కదిలాడు. పదిన్నరైంది. బాయ్ తెచ్చిన బిల్ మీద సంతకం పెట్టి ఇండియా కింగ్స్ సిగరెట్ వెలిగించాను. ఇద్దరం ఏర్ కండిషండ్ హాల్లోంచి బయటకొచ్చాం.

మెట్ల ప్రాంతంలో నిలబడి ఆమెకేసి చూశాను. ఆమె కొద్దిగా తూలుతోంది.

"ఓవర్ డోస్!" అందామె.

"కాసేపు నా గదిలో కూర్చుందాం. తర్వాత వెళ్ళొచ్చు!"

"అమ్మ తిడుతుంది!"

"నేను నిన్ను ఇంటికి తీసుకెళ్ళి దింపుతాను. డోంట్ బాదర్!" అన్నాను.

2

మిస్ దేవత సోఫాలో వెల్లికిలా పడుకుంది. ఆమె పక్కనే కూర్చున్నాను. ఆమె కళ్ళు మూసుకుని నిద్ర పోతోంది. టైమ్ పదకొండు దాటింది. ఆమెను తట్టి లేపాను.

"నీ ఇల్లెక్కడ?"

"కాంతాక్రూజ్!" అందామె.

"వెళ్దామా?"

"టాక్సీలో నేను వెళ్ళగలను!"

ఆమె లేచింది. అద్దం ముందు నిలబడి తల దువ్వుకుంటోంది. వెళ్ళి ఆమె వెనకనే నిలబడ్డాను. నా చేతులు ఆమెను చుట్టేశాయి. ఆమె వెనక్కితిరిగి నాకేసి అదోలా చూసింది.

"ప్లీజ్, నన్ను వదలండి! నేను వేశ్యను కాను!"

ఆమె ఎర్రటి పెదిమలను ముద్దెట్టుకున్నాను. దేవత వద్దనలేదు. నావైపు తిరిగి, చేతులను నా వెనక బిగించింది.

"మిస్టర్ పరశురామ్, మిమ్మల్ని చూశాక నా మనసు మారింది. నన్ను పిచ్చిదాన్ని చేశారు!" అందామె.

ఆమెను వదిలేశాను. సోఫాలో కూర్చుని సిగరెట్ పీలుస్తున్నాను. మిస్ దేవత నా ఎదురుగా వచ్చి నిలబడింది. నా కాళ్ళమీద కూర్చుని నా కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూసింది.

"ఇంటికి వెళ్ళాలనిపించడం లేదు!" అందామె.

"అమ్మ ఎదురుచూస్తుందన్నావు!" జ్ఞాపకం చేశాను.

టీపాయిమీదున్న గ్లాసులకేసి చూసిందామె. గ్లాసుల్లో స్కాచ్ విస్కీపోసి, సోడా కలిపింది. నేను ఐస్ క్యూబ్స్ పడేశాను.

"యూ స్వీట్ లవ్!" అందామె గ్లాసును ఎత్తి.

"నువ్వు ఏంచేస్తున్నావు?"

"మోడల్‌గా పనిచేస్తున్నాను! అనేక అడ్వర్టైజ్‌మెంట్లలో నా రూపాన్ని మీరు చూసి వుండొచ్చు! మనోరమా క్లాత్ మిల్స్! కరన్‌చంద్ పెప్పర్ కుక్కర్! ఇంకా ఎన్నో!"

నేలమీద పడున్న టైమ్స్ ఆఫ్ ఇండియా పత్రికను తిప్పాను. ఒక రిఫ్రిజిరేటర్ పక్కనే ఆమె నిలబడి వుంది!

"యూ ఆర్ బ్యూటిఫుల్!" అన్నాను.

"అందంలేని యువతులకు మోడల్స్‌గా అవకాశాలు దొరకవు!"

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. వెళ్ళి రిసీవర్ని అందుకుని "హల్లో!" అన్నాను.

"శివస్వామి స్పీకింగ్!"

"చెప్పండి!"

"మిస్టర్ పరశురామ్, సైంటిస్టు డాక్టర్ రామన్ ఇంటికి రాలేదట. ఏమైనాడో ఎవ్వరికీ తెలియదు!"

పన్నెండుగురు సైంటిస్టులలో రామన్ ఒకడని గుర్తుకొచ్చింది.

"ఏ నైట్ క్లబ్‌కేనా వెళ్ళాడేమో!"

"లేదు. అతని విషయం మీరు వెంటనే కనుక్కోండి! మోస్ట్ ఇంపార్టెంట్!" అన్నాడతను.

రిసీవర్ని పెట్టేసి ప్లాస్టిక్ బ్యాగ్ తెరిచాను. సైంటిస్టు రామన్ గురించి, వివరాలు మరోసారి చదివాను. బ్యాగ్ మూసి బీరువాలో పెట్టి దేవతను బుగ్గమీద ముద్దెట్టుకున్నాను.

ఆమె సోఫాలోంచి లేచింది.

“ఒక ఫ్రెండ్ ఇంటికి అర్జంటుగా వెళ్ళాలి! పోదాం పద!” అన్నాను.

గదికి తాళం వేశాను. హోటల్ ముందున్న ఫియట్ కారులో ఎక్కాం. కారు పైకి పాతదానిలా కనిపిస్తుంది. కాని కొత్త డబుల్ ఇంజన్ కారది. స్టార్ట్ చేసి కార్ను పోనిచ్చాను.

బొంబాయి రోడ్లమ్మట కారు వెళ్తోంది. రోడ్డువారగా కొందరు పేకాడుతున్నారు! కామాటీపుర ప్రాంతంలో గుమ్మంలో నిలబడిన ఆడవాళ్లు మొగాళ్ళను చూసి కన్ను గీటుతున్నారు. మిస్ దేవత గాభరాగా దగ్గరకు జరిగింది. ఎడంచేత్తో ఆమె నడుమును చుట్టి పట్టుకున్నాను. దేవత ఒళ్ళు వేడిగా వుంది!

“నే నీ పట్నంలో కొంతకాలంపాటు వుంటాను,” అన్నాను.

“రోజూ మీ హోటల్ కి రాలేను! రేపటినుంచి వారందాకా మోడలింగ్ వర్క్ వుంటుంది!” అందామె.

“ఇంటికి ఎప్పుడు చేరుకుంటావు?”

“రాత్రి పదింటికి!”

“నేనే మీ ఇంటికొస్తాను!”

“మొగాళ్లు ఇంటికి రావడం అమ్మకిష్టంగా వుండదు. రోడ్డుమీద కారు ఆపి మూడుసార్లు హారన్ కొట్టండి. నేను వస్తాను. ఎక్కడికేనా పోదాం!”

“స్వీట్ ఫెలో!” అన్నాను గడ్డాన్ని నిమురుతూ.

ఎడంవైపుకొక సందు తిరిగింది. ఆమె కారు ఆపమంది. సందులో దీపాలు వెల్గుతున్నాయి. దేవత కార్లోంచి దిగింది. నా చెయ్యిపట్టుకుని, ఆప్యాయంగా నొక్కి వదిలేసింది.

"ఆ సందులో వుంది మా ఇల్లు. నంబర్ 10, అయిదో అంతస్థు! ఫ్లాట్ F-3," అందామె.

"గుడ్ నైట్!" అని కారు పోనిచ్చాను.

చెంబూర్‌లోని ఒక ఎత్తయిన ఇంటిముందు కారు ఆపాను. గేటు తెరిచివుంది. ఇంట్లోని లైట్లు వెల్గుతున్నాయి. కారుదిగి గేట్లోంచి లోపలకు వెళ్ళాను. ముందు హాల్లో ఒక యువతి సోఫాలో కూర్చునివుంది. కొంతమంది గుంపుగా ఆమెచుట్టూ నిలబడి ఏదో చెప్తున్నారు. నాకేసి ఆమె సూటిగా చూసింది.

"ఐయామ్ పరశురామ్," అన్నాను.

"దయచేసి కూర్చోండి. నేను మిసెస్ రామన్. నా పేరు శాంత. వీళ్ళందరూ ఇరుగుపొరుగు వాళ్ళు!" అందామె.

"ఏమైందో తొందరగా చెప్పండి!"

"ఆయన పొద్దుట ఎనిమిదింటికి వెళ్ళారు. ఇంతవరకూ రాలేదు!" అంది శాంత.

"ఆయనకు ఆలస్యంగా వచ్చే అలవాటు లేదా?"

"ఆయన ఏ స్నేహితుడు ఇంటికీ వెళ్ళరు. ఎప్పుడూ తనపని గురించే ఆలోచిస్తూ వుంటారు. రాత్రిళ్ళుకూడా నిద్రపోరు! చీకటి పడేలోగా ఆయన ఇంటి కొస్తారు. కాఫీతాగి తన లైబ్రరీ గదిలోకి వెళ్ళిపోతారు!"

"ఆయన లైబ్రరీ గది ఎక్కడుంది?"

ఆమె లేచింది. లోపలకు వెళ్ళింది. వెనకే నే వెళ్లాను. ఒక ఏర్ కండిషండ్ గదిలోకి ఆమె ప్రవేశించింది. లైటు

ప్రకాశవంతంగా వెలుగుతోంది. గదిలో రెండు సోఫాలున్నాయి. అన్నివైపులా గాడ్రెజ్ స్టీల్ రాక్స్ వున్నాయి. రాక్స్‌నిండా పుస్తకాలు! ఆ పుస్తకాలను చూసి ఆశ్చర్యపోయాను.

ఆ పుస్తకాలన్నీ చదివి అర్థం చేసుకోవాలంటే మనిషికి ఒక జీవితం చాలదేమో!

అన్నీ సైన్స్ బుక్సులు! ఐయిన్‌స్టీన్ మొదలగు ప్రఖ్యాత రచయితల పుస్తకాలున్నాయి. రాక్స్‌ను పరిశీలించి కాంతవైపు తిరిగాను. కాంత వయస్సు ఇరవై ఎనిమిది దాటివుండదు. ఆమె మొహంలో కళ లేదు. వాడిపోయిన పువ్వులా వుందామె. ఎందువలన?

"మీ భర్త ఎప్పుడూ ఏదో చేస్తూ వుంటారు! మీతో మాట్లాడ్డానికి కూడా ఆయనకు టైమ్ దొరకదేమో!" అన్నాను.

"ఆయనకు భార్య ఎందుకులెండి! లాబరేటరీ, పుస్తకాలు_ అవిచాలు! అటువంటివాళ్ళు ఎందుకు పెళ్ళాడతారో!" అందామె.

ఆమె దగ్గరగా వెళ్ళాను. ఆమెవైపు నవ్వుతూ చూశాను.

"ఈ ఫ్లాట్‌లో ఎవరెవరుంటున్నారు?"

"ఆయనా, నేనూ! మాకు పిల్లలులేరు. పెళ్ళయి పదేళ్ళయింది."

"రాత్రిళ్ళు ఆయనకు నిద్ర ఎందుకు పట్టదు?"

"ఏదో ఆలోచిస్తూ వుంటారు. తలాడిస్తూ లైబ్రెరీ గదిలోకి పరుగెడ్తారు. పుస్తకాల మధ్య సోఫాలో కూర్చొని కునికిపాట్లు పడ్తూ వుండడం ఆయనకు అలవాటు."

గదిలోంచి బయటకొచ్చాను. ముందు హాల్లో కాసేపు

నిలబడి అందర్నీ చూశాను. కాంతకి బై బై చెప్పి కారు వద్దకు నడిచాను. కారులో కూర్చుని తలుపు మూశాను. డాక్టర్ రామన్ వుండేది పదంతస్తుల భవనం. కింద ఫ్లాట్‌లో అతనుంటున్నాడు. కారును పోనిచ్చాను.

చల్లటిగాలి వీస్తోంది. కారు శరవేగంగా వెళ్తోంది. పెద్ద కాంపౌండులోకి కార్ని పోనిచ్చాను. గేటుదగ్గర పోలీస్ కానిస్టేబుల్స్ వున్నారు. కాంపౌండులోని లైట్లు ప్రకాశవంతంగా వెలుగుతున్నాయి.

ఇన్‌స్పెక్టర్ డోంగ్రే గబగబావచ్చి నాకు నమస్కారించాడు. "డాక్టర్ రామన్ గదిలో లేరుసార్!"

"ఆయన గదిలోకి పదండి!" అన్నాను.

డోంగ్రే, నేనూ ఒక గదివైపు నడిచాం. గుమ్మం బయట యూనిఫామ్‌లో నౌఖరు నిలబడ్డాడు. లోపలకు వెళ్ళాను. పెద్ద గది. డాక్టర్ రామన్ టేబుల్ దగ్గర కెళ్ళాను. కుర్చీలో కూర్చుని గది నలువైపులా చూశాను.

"మిస్టర్ డోంగ్రే, గదిబయటనున్న నౌఖర్‌తో మాట్లాడారా?"

"లేదు. అతనికి ఏమీ తెలియదు."

"చెప్పలేం! ఒక్కోసారి నౌఖర్లు చూసిందీ, విన్నదీ ఎంతో ఉపయోగపడుతుంది!"

కాస్సేపట్లో నౌఖరు నావద్దకొచ్చి నిలబడ్డాడు.

"ఆయన ఎప్పుడు వెళ్ళారు? ఎలా వెళ్ళారు?"

"అయిదున్నరకి ఆయన కారులో వెళ్ళారు, సాబ్. డ్రయివర్ కూడా ఆయనతో వున్నాడు."

"వెళ్ళేముందు ఆయన ఎవరితోనైనా మాట్లాడారా?"

"ఫోన్‌లో ఎవరితోనో మాట్లాడారు."

"ఫోన్ ఎవరో చేశారా?"

"అవును సాబ్! చాలాసేపు రింగ్ అయ్యాక ఆయన

రిసీవర్ని ఎత్తి మాట్లాడారు. వెంటనే వెళ్ళిపోయారు!''

ఇండియా కింగ్స్ సిగరెట్ పీలుస్తూ ఆలోచిస్తున్నాను. ఎవరేనా అతడ్ని రమ్మన్నారా? అంత తొందరగా అతను ఎందుకని వెళ్ళిపోయాడు? నౌఖర్ని పొమ్మన్నాను. ఇన్స్పెక్టర్ డోంగ్రే కేసి చూశాను.

“ఆయన కారుకోసం నగరం పట్నమంతా వెతకాలి!” అన్నాను.

“పాట్రోల్ వన్స్ వెతుకుతున్నాయి.”

“డ్రయివర్ ఇంటి అడ్రెస్ తెలుసా?”

డోంగ్రే డైరీతీసి ఒక అడ్రెస్ నాకు చూపించాడు. దాన్ని జ్ఞాపకముంచుకుని బయటకు నడిచాను. కారును వేగంగా పోనిచ్చాను. మారుమూలుంది డ్రయివర్ ఇల్లు. పాతబడిన కొంప. కారు ఆపి దిగాను. ముందు తలుపును కొట్టాను. తలుపు తెరవబడింది. లోపల లైటు వెలుగుతోంది. గదిలోకి అడుగు పెట్టాను.

తప్పతాగిన ఒకతను నాకేసి కోపంగా చూశాడు.

“ఇంత రాత్రివేళ ఏం కావాలి?”

“డాక్టర్ రామన్ డ్రయివర్!” అన్నాను.

“నేనే!” అన్నాడతను.

“మంచి డోసులో వున్నావు. డాక్టర్ రామన్ ఎక్కడ?”

“ఆయన నన్ను కారుదిగి ఇంటికి పొమ్మన్నారు. ఎక్కడికో వెళ్తానన్నారు!”

“ఎక్కడికి వెళ్తుంటారు?”

“యజమానులు డ్రయివర్తో చెప్పి వెళ్ళరు!”

అతనికేసి సూటిగా చూశాను.

“నువ్వు కారు దిగేసరికి ఆయన ఎలావున్నారు?”

“గాభరాగా వున్నారు. భార్యకీ, ఆయనకీ ఏదో

యుద్ధం అయిందేమో అనుకున్నాను.''

''ఇద్దరూ పోట్లాడుకుంటారా?''

''ఆయన పోట్లాడరు. ఒక్కోసారి ఆమె మండిపడుతుంది ఆయనమీద. ఆయన మౌనంగా తన గదిలోకి పోతారు.''

''నువ్వు చెప్పింది నిజం కాకపోతే తర్వాత జైల్లో కూర్చోవాలి!'' అన్నాను గంభీరంగా.

''అబద్ధం ఎందుకు చెప్తాను, సాబ్!''

బయటకు కదిలాను. కారులో కూర్చుని తలుపు మూశాను. కార్ను పోనిచ్చాను. రోడ్డుకు అటువైపున ఎవరో స్కూటర్ మీద నుంచి దిగి నిలబడ్డారు. కారు పోనిస్తూ రియర్ వ్యూ అద్దంలో చూస్తున్నాను. స్కూటర్ గిరీశను డ్రయివర్ ఇంటికి వెళ్తున్నాడు.

కార్ను ఆపాను. బెల్టు తీసేసి కిందకి దిగాను. గబ గబా రోడ్డు వారగా వెనక్కి నడిచాను. డ్రయివర్ ఇంటి తలుపు మూసివుంది. రోడ్డుకి అటువైపున కొంచెం దూరంలో స్కూటర్ వుంది. అతను లోపలకు వెళ్ళి వుండాలి!

తలుపు దగ్గరగా నిలబడ్డాను. లోపలి మాటలు వినపడ్డంలేదు. తటాలున తలుపు తెరవబడింది అతను బయటకు దూకి స్కూటర్ వైపు పరుగెత్తాడు. పరుగెత్తుకెళ్ళాను. స్కూటర్ స్టార్టయింది. అతని చెయ్యిని బలంగా పట్టుకొని లాగాను.

''మిస్టర్ ఏం కావాలి?'' అరిచాడతను.

'నీతో మాట్లాడాలి!''

నేను అతని చెయ్యిని వదల్లేదు.

అతను స్కూటర్ని ఆపి కిందకి దూకాడు. పిస్టల్ని నా వైపు గురిపెట్టాడు.

"చేతులెత్తు!"

"ఎవరెత్తాలి?" అన్నాను పరిహాసంగా నవ్వుతూ.

అతను నా నవ్వుకు క్షణంపాటు నివ్వెరపోయాడు. అదే క్షణంలో బూటుకాల్తో అతని చేతిలోని పిస్టల్ని తన్నాను. దూరంగా ఎగిరిపడింది. చేతి వెనకభాగంతో అతని చెంపల్ని వాయించాను. అతను మూలుగుతూ నేల కూలిపోయాడు. పక్క నిలబడి బూట్‌తో అతని ముఖం మీద తన్నాను.

"రాస్కెల్, ఎవరు నువ్వు?" అరిచాను.

అతను మాట్లాడలేదు. అదేక్షణంలో డ్రయివర్ ఇంట్లోంచి అరుపులు వినపడ్డాయి. ఒక స్త్రీ గుమ్మంలో కొచ్చి బయటకు చూసి అరుస్తోంది. రోడ్డుదాటి ఆమె కేసి పరుగెత్తాను.

"ఏమైంది?" అడిగాను.

"నా భర్త ప్రమాదంలో వున్నాడు!"

లోపలకు వెళ్ళాను. పరుపుమీద డ్రయివర్ పడి దొర్లుతున్నాడు. అప్పుడే తెరిచిన బ్రాందీ బాటిల్ పక్కనుంది.

"ఈ బ్రాందీ అతను తాగాడా?"

"ఆ బ్రాందీతాగి పడిపోయాడు!" అందామె.

డ్రయివర్ గిజగిజ కొట్టుకొంటున్నాడు. కళ్ళు ఎర్ర పడ్డాయి. కాస్సేపట్లో అతనిలో చలనంలేదు. అతడిని పరీక్షించాను. డ్రయివర్ ప్రాణం పోయింది!

గబగబా బయటకు పరుగెత్తాను. స్కూటర్ మాయమైంది. అతను నా చేతుల్లోంచి జారిపోయాడు!

3

ఇంట్లోని దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. డాక్టర్ సుధా

కర్ డ్రయివర్ శవాన్ని పరీక్షించి మా వద్ద కొచ్చాడు.

"ఎ్యాట్రోపైన్ పాయిజన్! బ్రాండీ బుడ్డీలో కలిపారు. అది తాగిన కాస్సేపట్లో అతను మరణించి వుండాలి!" అన్నాడు డాక్టర్.

"అతను నా కళ్ళముందే మరణించాడు!" అన్నాను.

సిగరెట్ పీలుస్తూ హంతుడి భార్యవైపు చూశాను. ఆమె ఏడుస్తోంది. ఆమె దగ్గరగా వెళ్ళాను. ఇన్స్పెక్టర్ డోంగ్రే శవం ఫోటోలు తీయిస్తున్నాడు.

"ఇవాళ ఇక్కడికి వచ్చినతను ఇంతకుముందు ఎప్పుడేనా వచ్చాడా?"

"రెండు మూడు సార్లు వచ్చాడు" అందామె.

"అతని పేరు తెలుసా?"

"కబీర్!"

"అతను నీ భర్తకు ఏదేనా డబ్బిచ్చాడా?"

"క్రితంసారి రెండు వందలిచ్చాడు. ఇవాళ ఆ బాటిల్ తెచ్చాడు!"

అంతా క్లియర్ గా తెలుస్తోంది. డ్రయివర్ని వాళ్లు వలలో వేసుకున్నారు. డాక్టర్ రామన్ని అతను తీసుకెళ్ళి వాళ్ళకు అప్పగించి వుంటాడు. దేశంలో ద్రోహులు ఎప్పుడూ వుంటూనే వుంటారు! డబ్బుకోసం వాళ్లు ఏదేనా చేస్తారు!

"అతను మళ్ళా ఇక్కడికి రావచ్చా!" అన్నాను.

"వాడొస్తే కాళ్లు విరక్కొడతాను, సార్. తాగమని బ్రాండీబుడ్డీ ఇచ్చి నా పొట్ట కొట్టాడు—దుర్మార్గుడు!"

"వాళ్లిద్దరూ ఏమేమి మాట్లాడారు?" అడిగాను.

"మీకేమీ చెప్పలేదని నా భర్త అన్నాడు. గుడ్, ఇది తాగి సుఖంగా పడుకోమని అతను బాటిల్

ఇచ్చాడు. ఎవరో తలుపు బయట కదులుతున్నారని అతనన్నాడు. తలుపుతీసి బయటకు పరుగెత్తాడు! నా భర్త బాటిల్ తెరిచి కొంచెం గ్లాసులో పోసుకుని, నీళ్లు కలిపి తాగారు! అతని స్థితి చూసి అరుస్తూ నేను బయటకొచ్చాను,'' అందామె.

"నీ పేరు?''

"మంజూ,'' అందామె.

జోంగ్రేతో కలిసి నా కారువద్దకు నడిచాను. కారులో కూర్చుని తలుపు మూశాను.

"మిస్టర్ జోంగ్రే, డాక్టర్ రామన్ కారు ఎక్కడో దొరుకుతుంది. అటుపైన మనం ఎటు వెళ్ళాలో చూడాలి!'' అన్నాను.

కార్ను పోనిచ్చాను. టైమ్ రెండు దాటింది. మిస్ దేవత గుర్తుకొచ్చింది. ఆమె ఇంటి సంగుప్రాంతంలో కారాపి మూడుసార్లు హారన్ మోగించాను.

ఆమె రాలేదు! ఆమె గాఢనిద్రలో వుండివుండాలి! కార్ను పోనిచ్చాను. నా హోటల్ కాంపౌండులో కారు ఆపి అలసటగా గదికి వెళ్ళాను. తలుపుమూసి ఫోమ్ బెడ్ మీద వాలాను.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. వెళ్ళి రిసీవర్ని ఎత్తి "హలో!'' అన్నాను.

"శివస్వామి హియర్! మిస్టర్ పరశురామ్, డాక్టర్ రామన్ దొరికారా?''

"లేదు!'' అన్నాను.

"బాడ్ లక్! ఆయన లేకుండా న్యూక్లియర్ టెస్టు సాగదు! మనం భూగర్భంలో చేయబోయే టెస్టుకి ఆయన అత్యవసరం!''

"డాక్టర్ రామన్ని వాళ్ళు చంపరు! డాక్టర్ రామన్

ద్వారా ఏవో తెలుసుకోవాలనే వాళ్ళు ప్రయత్నిస్తూ వుంటారు. కాని రామన్‌కి దేశభక్తి ఎక్కువ! ఆయన ఏమీ చెప్పరని నా విశ్వాసం!'' అన్నాను.

''మిస్టర్ పరశురామ్, మనిషి బాధను భరించలేడు! ఆయన్ని అనేకవిధాల హింసించి మాట్లాడిస్తారు!''

''డోంట్ బాదర్!'' అని రిసీవర్ని పెట్టేశాను.

ఆలోచనల్లో బుర్ర వేడెక్కుతోంది. నిద్ర రావడం లేదు! గ్లాసులో విస్కీ పోసి, సోడా కలిపి ఐస్ క్యూబ్స్ పడేసి తాగుతూ సిగరెట్ వెలిగించాను. సగం పైన తాగేశాను. టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

''హలో!'' అరిచాను.

''పాట్రోల్ వాన్ సార్జంట్ శాంతారామ్ సార్!''

''ఏమైంది?''

''డాక్టర్ రామన్ కారు దొరికింది!''

''ఎక్కడుంది?''

''మాతుంగలో, జోసఫ్ స్ట్రీట్ పెట్రోల్ బంక్ సమీపంలో.''

''నేను వస్తున్నాను. ఇన్‌స్పెక్టర్ డోంగ్రేకి కూడా ఫోన్ చేసి చెప్పు!''

''చెప్పాను, సార్!''

రిసీవర్ పెట్టేశాను. మరో గ్లాసుడు విస్కీ తాగి బయటకు పరుగెత్తాను. హోటల్ ముందు హాల్లో లైట్లు డిమ్‌గా వెలుగుతున్నాయి. మిస్ క్వీన్ కౌంటర్ వెనకుంది. నన్ను చూసి కమ్మగా నవ్వింది!

కారును శరవేగంగా పోనిచ్చాను. పెట్రోల్ బంక్‌కి కొంచెందూరంలో పోలీస్ వాన్, జీప్ కనిపించాయి. కారు ఆపి దిగాను. ఇన్‌స్పెక్టర్ డోంగ్రే నవ్వుతూ నాకు ఎదురయ్యాడు.

"మిస్టర్ పరశురామ్, మీరుఅన్నట్టు కారుదొరికింది!"

డాక్టరు రామన్ కారుదగ్గరకు వెళ్ళాను. కారులో ఏమీ లేదు. కారుచుట్టూ వెతికాను. ఒక కింగ్ సైజ్ సిగరెట్ నేలమీద పడివుంది. సిగరెట్ మీద బాల్ పాయింట్ పెన్‌తో కొన్ని అంకెలు రాసి వున్నాయి. కారు హెడ్ లైట్ల కాంతిలో సిగరెట్‌ని పరీక్షించాను!

"డాక్టర్ రామన్ పారేసిన సిగరెట్ అయివుండాలి! సిగరెట్ మీద రాసినది తనను తీసుకెళ్ళిన కారు నెంబరు!" అన్నాను.

"ఆ నెంబరున్న కారు ఎవర్దో కనుక్కుంటే తెలిసిపోతుంది," అన్నాడు డోంగ్రే.

"మిస్టర్ డోంగ్రే, వాళ్ళు కారుకి నకిలీనంబర్ ప్లేట్‌ను ఉపయోగించి వుంటారు. అంత సులువుగా మనకి చిక్కరు," అన్నాను.

సిగరెట్‌ను జేబులో వేసుకున్నాను. కార్ను వేగంగా రామన్ ఇంటికి పోనిచ్చాను. ముందుహాల్లోని సోఫాలో శాంత పడుకొని వుంది. నన్ను చూసి లేచింది.

"డాక్టర్ రామన్ సిగరెట్లు కాలుస్తారా?"

"గోల్డ్ ఫ్లేక్ ఫిల్టర్ సిగరెట్లు కాలుస్తారు!" అందామె.

నా జేబులోవున్న సిగరెట్ గోల్డ్ ఫ్లేక్ కాదు! కారు ప్రాంతంలో ఇదెలా పడుంది? తప్పుమార్గాన్ని మమ్మల్ని పంపడంకోసం వాళ్ళు ఏవో తప్పునంబర్లని రాసిపడేశారా?

సిగరెట్‌ను శాంతకు చూపించాను.

"ఇది డాక్టర్ రామన్ దస్తూరియేనా?"

"చెప్పలేను, గొలికినట్టుంది!"

"తొందరలో రాసి బయటకు విసిరుండాలి!" అన్నాను.

లోపలకు వెళ్ళాను. లైబ్రెరీగదిలో పచార్లు చేస్తూ నలువైపులా చూస్తున్నాను. కొన్ని కాగితాలమీద ఏవో

ఈక్వేషన్స్ వున్నాయి. బాల్ పాయింట్ పెన్‌తో రాసినవి! అదే పెన్‌తో సిగరెట్ మీద రాశారా! సిగరెట్ మీద రాసినది డాక్టర్ రామన్ అయివుండాలి!

ముందుగదిలోంచి టెలిఫోన్ మ్రోగడం వినిపించింది. గబగబా ముందుగదిలోకి వెళ్లాను. శాంత మాట్లాడుతోంది. ఇద్దరు ఆడాళ్ళు ఆమె ప్రక్కనే నిలబడి వున్నారు. ఆమె టెలిఫోన్ మాట్లాడ్డం ముగించి నాకేసి తిరిగింది.

“మిస్టర్ పరశురామ్ మీరు పరిశోధించవలసిన అవసరంలేదు. ఆయన నాకు ఫోన్ చేసారు. ముఖ్యమైన పని మీద ఎక్కడో వున్నారట. అది అవగానే ఇంటికి వస్తావన్నారు. మీరూ, పోలీసులూ ఆయనకోసం వెతకడం అనవసరమన్నారు!” అందామె.

పిస్టల్ అతనివైపు గురిపెట్టి అలా చెప్పించి వుంటారు.

“డాక్టర్ రామన్ ఎక్కడున్నారో చెప్పారా?”

“లేదు, క్షేమంగా వున్నానన్నారు.”

ఆమెవైపు సూటిగా చూశాను.

“మిసెస్ శాంతా, ఆయన డ్రయివర్ చంపబడ్డాడు. ఆయనకారు మాటుంగాలో పోలీసులకి దొరికింది! మనం ఏదో చేస్తేగాని ఆయన తిరిగి రారేమో! విదేశాలకు ఆయన్ని వాళ్ళు తీసుకుపోవచ్చు!”

“భయంలేదని ఆయనంటున్నారు!” అందామె.

“మన్ని నిద్రపోగొట్టటానికి ఆయనచేత అలా వాళ్ళు చెప్పించారు!”

“ఏమో, గుడ్‌నైట్!” అందామె.

బయటకు వెళ్లాను. శాంత వీధితలుపు మూసుకుంది. నేను కారుఎక్కి తలుపుమూశాను. సిగరెట్ పీలుస్తూ ఆలోచిస్తున్నాను. శాంత అంత అమాయకురాలు కాదు!

భర్త ఆమెతో మాట్లాడిందంతా ఆమె నాకు చెప్పి వుండదు! ఏదో దాస్తోంది!

కారును ఫర్లాంగుదూరం పోనిచ్చి, చీకట్లోఆపి దిగాను. వెనక్కి నడవసాగాను. కాంత ఇంటి ప్రాంతంలో నిల బడ్డాను. నేనున్నచోట బాగా చీకటిగా వుంది.

నిమిషాలు గడుస్తున్నాయి. అరగంట దాటింది. ఏదో స్కూటర్ ఇంటివైపు వస్తోంది. ఇంటిముందు ఆగింది. డ్రయివర్ ఇంటిముందు నాతో మాట్లాడినతను కిందకుదిగి నలువైపులాచూసి గుమ్మంకేసి వెళ్ళి తలుపును తట్టాడు.

తలుపు తెరువబడింది. అతను లోపలికి వెళ్ళాడు. తలుపు మూయబడింది. స్కూటర్ దగ్గరకు పరుగెత్తాను. టైరులోని గాలిని పూర్తిగా తీసేశాను. అతను ఎక్కడికీ పారిపోలేడు! మెల్లగా గుమ్మం దగ్గరకు వెళ్ళాను. తలుపుకు చెవి ఆనించి వింటున్నాను. హాల్లో నుంచి వాళ్ళ కంఠాలు వినపడుతున్నాయి. కాని మాటలు స్పష్టంగా తెలియడం లేదు.

పది నిమిషాలైనా అతను బయటకు రాలేదు. ఇంత సేపు లోపల ఏం చేస్తున్నాడు? తలుపు తట్టాను. ఆమె తలుపు తెరిచింది. పిస్టల్ చేత్తో పట్టుకుని హాల్లోకి జొర బడ్డాను. అతను లేడు! కాంత ఒంటరిగా నిలబడి నాకేసి చూస్తోంది.

"మిస్టర్ పరశురామ్, డాక్టర్ రామన్ కోసం మీరు వెతకడం అనవసరం అని చెప్పాను!" అందామె కోపంగా.

"ఈ ఇంట్లోకి వచ్చినతనికోసం వెతుకుతున్నాను. ఎక్కడతను?"

"అతను వెళ్ళిపోయాడు!"

ఆమె దగ్గరగా వెళ్ళాను. గట్టిగా చెంపమీద కొట్టా లనిపించింది.

"అతనికి ఏమిటిచ్చారు?"

"నా భర్త ఫోన్‌లో చెప్పిన ఫైలు అతను పట్టు కెళ్ళాడు."

"మిసెస్ రామన్, యూ ఆర్ ఫూల్! అతనికి ఫైలిచ్చి రహస్యంగా పంపడం మూలంగా మీరు దేశా నికి ద్రోహం చేశారు! మిమ్మల్ని అరెస్టుచేసి లాకప్‌లో వుంచాలి!" అర్చాను.

శాంత వులిక్కిపడింది. గుమ్మంలోంచి బయటకు చూశాను. స్కూటర్ అక్కడే వుంది. అతను స్కూటర్ని అక్కడే వదిలి పలాయనం చిత్తగించాడు. దేశానికి ముఖ్యమైన ఫైల్‌ను అతను పట్టుకుపోయాడు.

"అతను ఎలా వెళ్ళాడు?"

"వెనుక గుమ్మంలోంచి, ప్రహరీ గోడదూకి ఠాకూర్ రోడ్డు చేరుకున్నాడు."

"అతడ్ని అలా ఎందుకు వెళ్ళనిచ్చారు?"

"మీరు అడ్డొస్తే ఫైలు నా భర్తకు తొందరగా అందదన్నాడు. దానివలన నా భర్తకు ప్రమాదం వస్తుం దన్నాడు."

"మిసెస్ శాంతా, నేను చెప్పేది జాగ్రత్తగా వినండి. ఒక గూఢచారుల ముఠా మీ భర్తను ఎత్తుకు పోయింది. మీ భర్తను బాధ పెట్టి ఏదో ఫోన్‌లో మీతో చెప్పమంటే ఆయన చెప్పొచ్చు. అదంతా మీరు నమ్మ కూడదు!"

శాంత ఏడుస్తూ కుర్చీలో కూలిపోయింది. దగ్గరగా వెళ్ళాను.

"ఇక్కడకు వచ్చినతను ఏమన్నాడు?"

"రెండు మూడు రోజుల్లో నా భర్త వస్తారన్నారు. బెంగ లేకుండా నన్ను వుండమన్నాడు"

"అతను వెళ్ళి ఎంతసేపైంది?"

"చాలాసేపైంది!"

టేబుల్ మీదున్న టెలిఫోన్ రిసీవర్ ఎత్తి ఒక నంబర్ తిప్పాను.

"ఇన్‌స్పెక్టర్ సోంబ్రె స్పీకింగ్!"

"మిస్టర్ సోంబ్రే, శాంత ఇంటికి స్కూటర్ మనిషి వచ్చాడు. ఇక్కడ స్కూటర్ వదిలి వెళ్ళిపోయాడు. అది మీ స్వాధీనం చేసుకుని ఎవరో కనుక్కోవాలి!"

"అలాగే, మిస్టర్ పరశురామ్," అన్నాడతను.

"డూ ఇట్ ఫాస్ట్," అని రిసీవర్ పెట్టేశాను.

4

అతని చేతులు గొలుసులకు కట్టబడ్డాయి. అతను వేళ్ళాడుతున్నాడు. మెల్లిగా గొలుసులు కిందకి దిగాయి. పాదాలు ఐస్‌గడ్డల మీద ఆనుకున్నాయి. అతను పాదాలను పైకెత్తాడు.

ఎదురుగా నిలబడినతను అతని పాదాలను లాఠీతో కొట్టాడు. పాదాలు మళ్ళా ఐస్‌గడ్డలమీద నిలబడ్డాయి.

"డాక్టర్ రామన్, టెస్టు బ్లూప్రింట్స్ ఫైల్ తెప్పించాను. అన్ని వివరాలూ మాకు చెప్పు! నిన్ను వదిలేస్తాం," అన్నాడతను.

డాక్టర్ రామన్ అతనికేసి చూశాడు. పొడుగ్గా, లావుగా వున్నాడు. నల్లటి సూట్ ధరించాడు. ఎర్ర నెక్‌టై. గిరిజాల జుత్తు. గుబురుగా పెరిగిన మీసాలు. చివర్ని మీసాలు కిందకి వంగాయి. స్ఫోటకం మచ్చల మొహం.

"నేను చెప్పను!" అన్నాడు రామన్ దీనంగా.

"చింత చచ్చినా పులుపు చావదు అన్నట్టుంది నువ్వు అనేది. నువ్వు మా చేతుల్లో వున్నావు. బ్రతికి బయట పడాలంటే మా కంతా చెప్పాలి." డాక్టర్ రామన్ బాధతో కళ్ళు మూసుకున్నాడు. ఐస్ మీదున్న పాదాలు తిమ్మిరెక్కి కీడిస్తున్నాయి.

"న్యూక్లియర్ టెస్టు ఎక్కడ చేయబోతున్నారు?"

"తెలియదు!"

"ప్లుటోనియమ్ మీ కెలా వచ్చింది?"

"తెలియదు!"

"భూగర్భంలో ఎంత లోతున మీరు న్యూక్లియర్ డివైస్‌ని పేలుస్తారు?"

"ఐ డోంట్ నో!"

"ఇంప్లోషన్ టెక్నిక్ నీకు బాగా తెలుసని విన్నాం!"

"రాంగ్ ఇన్‌ఫర్మేషన్. నేనున్నా, లేకపోయినా భారతదేశం తన పనిని సాగిస్తుంది. దేశం ఒక మనిషి మీద ఆధారపడకూడదు!"

"రష్యా ఎంతవరకూ సహాయపడ్తోంది?"

"తెలియదు!" విసుగ్గా అరిచాడు రామన్.

అతను కోపంగా రామన్ కేసి చూశాడు. గొలుసులు ఇంకా కిందకి దిగాయి. ఐస్ గడ్డలతో నిండిన బకెట్‌లో డాక్టర్ రామన్ చతికిలబడ్డాడు. పైకి ఎగురుతున్నాడు!

అతను దగ్గరగా వెళ్ళాడు. డాక్టర్ రామన్ చెంపలు డప్పుల్లా మ్రోగాయి. నోటమ్మట రక్తం కార్తోంది.

"ఇప్పుడు చెప్తావా?"

"చెప్పను. నన్ను ఇలా బాధపెట్టడం దేనికి? తొందరగా చంపేయండి!" అరిచాడు రామన్.

"ఆఖర్కి ఆగతే పడ్తుంది నీకు!" అని అతను గబ

గబా వెళ్ళిపోయాడు.

ఒక యువతి అతనికి ఎదురైంది. అతను ఆగి ఆమె పెదిమలను ముద్దెట్టుకున్నాడు.

“మిస్ లోలా, అతను లొంగలేదు!” అన్నాడతను.

“మరి కొంత గడువిచ్చి చూద్దాం. రోజులు దొర్లుతూంటే మనిషిలో ఎదిరించే శక్తి క్షీణిస్తుంది,” అంది లోలా.

“గుడ్ ఐడియా,” అన్నాడతను.

* * *

పదకొండుగురు సైంటిస్టులు గదిలో గుమిగూడారు. ఇన్‌స్పెక్టర్ డోంగ్రే, నేనూ, సి. బి. ఐ. డైరెక్టర్ శివస్వామి గదిలోవున్నాం. తలుపులు మూసివున్నాయి. అతి రహస్యంగా సమావేశమయ్యాం.

ఆటోమిక్ ఎనర్జీ కమిషన్ ఛైర్మన్ గుప్తా కుర్చీలోంచి లేచారు. నావైపు శాస్త్రివైపు చూసి, మెల్లిగా ఇలా చెప్పసాగారు:

“మిస్టర్ పరశురామ్, విషాదమైన పరిస్థితుల్లో మనం ఇక్కడ కలుసుకుంటున్నాం. మనదేశం న్యూక్లియర్ పవర్ త్వరలో కాబోతున్నది. ఏ అడ్డంకులూ లేకుండా అంతా సవ్యంగా జరుగుతుందని అనుకున్నాను. మనదేశం న్యూక్లియర్ పవర్‌గా రూపొందడం చాలా దేశాలకు ఇష్టంలేదు. చైనా పక్కగా మనం క్షేమంగా వుండాలంటే న్యూక్లియర్ పవర్‌గా మనం అయితీరాలి! న్యూక్లియర్ ఆయుధాలను తయారుచేసి దగ్గర దేశాలకు సింహస్వప్నమవ్వాలనే వుద్దేశం మనకెన్నడూ లేదు. న్యూక్లియర్ శక్తిని శాంతియుతంగా దేశాభివృద్ధికి వుపయోగించాలని మన వుద్దేశం!”

డాక్టర్ గుప్తా ఆగారు. గ్లాసులోని ఐస్ వాటర్

కొద్దిగా తాగి నావైపు సూటిగా చూశారు.

"మిస్టర్ పరశురామ్, ఈ నెల 27వ తారీఖున టెస్టు సాగించాలని మేం అనుకున్నాం. డాక్టర్ రామన్ తిరిగి వస్తేగాని టెస్టు సాగదు! దేశానికి ఆయన అత్యవసరం! మీ శక్తిసామర్థ్యాలు నాకు తెలుసు. నిర్విరామంగా పాటుపడి డాక్టర్ రామన్‌ని ఎలాగైనా మీరు తీసుకు రావాలి!"

ఆయనకేసి చూస్తూ కూర్చున్నాను. ఏం జవాబివ్వాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను.

"మేం అదేపనిలో వున్నాం," అన్నాడు శివస్వామి.

"డాక్టర్ రామన్ మనకు దొరుకుతారు," అన్నాను.

సైంటిస్టు గోప్పి లేచారు. ఆయన వయస్సు నలభై వుంటుంది. సన్నగా, పొడుగ్గా వున్నారు.

"డాక్టర్ రామన్ గారితో నేను కలిసి రిసెర్చి చేశాను. ఎవరున్నా, లేకపోయినా అనుకున్న ప్రకారం ఈ టెస్టు జరగాలి!" అన్నారు డాక్టర్ గోప్పి.

కుర్చీలోంచి లేచాను. అందరివైపూ క్షణకాలం చూశాను. "జెంటిల్‌మెన్, నాలో మీకు విశ్వాసమున్నందుకు కృతజ్ఞుణ్ని. టెస్టుకి ఇంకా పదిరోజులు టైముంది. ఈ లోపల డాక్టర్ రామన్ మనమధ్య వుంటారని నా నమ్మకం."

"చీయర్స్ మిస్టర్ పరశురామ్!" అరిచారు అందరూ.

* * *

"అది దొంగిలించిన స్కూటర్. రామ్‌నారాయణ్ పోలీసు స్టేషన్‌లో పదిరోజుల క్రితం తన స్కూటర్ పోయినట్టు రిపోర్టు ఇచ్చాడు!" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ డోంగ్రే.

"దొంగిలించిన స్కూటర్ మీద పట్నంలో అతను

మహా ధైర్యంగా తిరుగుతున్నాడు! పోలీసులు పట్టుకుంటారనే భయంలేదు!'' అన్నాను.

''పోలీసుకి రిపోర్టిచ్చినా పాట్రోల్ వాన్స్‌లో తిరిగే వాళ్ళకి నంబర్ జ్ఞాపకముండదు!''

''రామ్‌నారాయన్ ఏం చేస్తున్నాడు?''

''స్కూటర్లు అద్దెలకిస్తూ వుంటాడు!''

''వాళ్ళకు అద్దెకిచ్చాడేమో!''

రామ్‌నారాయన్ అడ్రెస్ కనుక్కున్నాను. గుడ్డలు మార్చుకుని, గదికి తాళంవేసి బయటకొచ్చాను. కారును పోనిచ్చాను. దాదర్ ప్రాంతంలోవున్న అతని షాపుకి కొంచెం దూరంగా కార్ను ఆపాను. అతని పేవ్ మెంట్ దాటుకేని నడిచాను.

అరడజన్ పాత స్కూటర్లు పేవ్ మెంట్ మీద వున్నాయి. రామ్‌నారాయన్, ఒక కుర్రాడు అక్కడున్నారు. అతను మంచి డ్రెస్సులో వున్నాడు, కాని త్రాగుడికి అలవాటైన వాడవడం వలన బాగా నే మాట్లాడుతున్నాడు.

''స్కూటర్ కావాలి!'' అన్నాను.

''మీ అడ్రెస్!''

నేనుండే హోటల్ పేరు, నాగది నంబరు చెప్పాను

''రోజుకి 25 రూపాయలు సార్. రెండు వంద డిపోజిట్. మీరు 225 రూపాయలు నాకివ్వాలి!''

భయంగా అతని దగ్గరకు జరిగాను.

''నాకోసం పోలీసులు వెతుకుతున్నారు. ఎక్కడేనా స్కూటర్ని వదిలేసి నేను పారిపోవలసి రావచ్చు!''

''అదా సంగతి!'' అని అతను నవ్వాడు.

రోడ్డువైపు చూశాను. జనం తొందరగా కదుల్తు

న్నారు.

"అలా అయితే రేట్లు వేరు! రోజుకి నూరు రూపాయలు! మీరు ఎక్కడయినా స్కూటర్ని వదిలేయవచ్చు! పోలీస్ కి రిపోర్టిచ్చి నేను వెనక్కి తెప్పించుకుంటాను. డిపాజిట్ అయిదు వందలు!" అన్నాడతను.

అతనివైపు సూటిగా చూశాను. నేను చూసిన స్కూటర్ నంబర్ చెప్పాను.

"దాన్ని నువ్వు ఎవరికి అద్దెకిచ్చావు?"

"అది మీకెందుకు?"

"అద్దెకిచ్చి ఎవరో దొంగిలించారని పోలీసుకి రిపోర్టిస్తున్నావు! దోషులతో నువ్వు సహకరిస్తున్నావు!"

"మీరెవరు సార్?"

"ఆ స్కూటర్ ఎవరికిచ్చావో చెప్పు!" గద్దించాను.

అతను ఒక పుస్తకం తెరిచి చూశాడు. అడ్రెస్ నాకు చూపించాడు. మిస్టర్ కబీర్, మార్వాడీ స్ట్రీట్, నంబర్ 12, మాతుంగా అని రాసివుంది! అతనివైపు కోపంగా చూశాను.

"ఇటుపైన అటువంటి వాళ్ళకు అద్దెకివ్వకు! అలా మళ్ళీ జరిగితే జైల్లో వుంటావు!" అని నా కారు కేసి నడిచాను.

కార్ను మాతుంగాకి పోనిచ్చాను. మార్వాడీ స్ట్రీట్ లోని 12వ నంబరు ఇంటిముందు కారు ఆపిదిగాను. ఫాన్సీ షాపుంది. లోపలకు వెళ్ళాను. మేనేజర్ని కలుసుకున్నాను.

"కబీర్ అనే పేరుతో ఇక్కడ ఎవరూ లేరు, సార్. మా కంపెనీ పదేళ్ళనుంచి ఇక్కడుంటోంది!" అన్నాడతను.

పాపంతా చూసి బయటకు వెళ్ళాను. రామ్నారాయన్ కి అతను రాంగ్ అడ్రెస్ ఇచ్చివుండాలి!

5

విజిల్ వేస్తూ బాత్ రూంలోంచి బయటికొచ్చాను.

మిస్ దేవత నావైపు ఆత్రంగా చూసింది.

"యూఆర్ వెరీ మేన్లీ!" అందామె.

గబగబా పాంటు, షర్టు ధరించాను. నెక్ టై బిగించాను. ఆమె పక్కనే సోఫాలో కూర్చున్నాను. ఫ్లోరసెంట్ ట్యూబ్ ప్రకాశిస్తోంది.

"హాట్ డ్రింక్స్!" అన్నాను.

ఆమె రెండు గ్లాసుల్లో విస్కీ పోసి, సోడాకలిపి ఐస్ ముక్కలు పడేసింది. ఆమె ఎర్రటి పెదవులను కొంటెగా కొరుకుతూ ముద్దెట్టుకుని గ్లాసును అందుకున్నాను.

"మిస్టర్ పరశురామ్, నన్నెక్కడకు ఎందుకు తీసుకొచ్చారు? ఒంటరిగా కూర్చోడానికా!" అడిగిందామె.

"ఒంటరిగా లేవుగా!"

"మీరు బాత్ రూంలో విజిల్ వేస్తూ హాయిగా స్నానం చేసినంతసేపూ ఒంటరిగానే కూర్చున్నానుగా!"

"ఐయామ్ సారీ!" అన్నాను నవ్వుతూ.

మిస్ దేవతది తీగలాంటి శరీరం. పొడుక్కి సరిపడే దేహపుష్టి! స్కర్ట్, టైట్ గ్లాస్ ధరించింది. కాళ్ళు బంగారంకాడల్లా మెరుస్తున్నాయి.

"నీ ఫ్రెండ్ ఏమయ్యాడు?"

"అతడ్ని గురించి మర్చిపోయాను!"

"బాడ్ లక్ — ఫర్ హిమ్!"

"ఐ డోంట్ కేర్!" అందామె.

"యూ ఆర్ హార్ట్‌లెస్!"

ఆమె కోపంగా లేచింది. గుమ్మంవైపు గబగబా వెళ్ళింది. విస్కీ తాగేసి ఆమెకేసి చూశాను. తలుపు తెరిచేముందు ఆమె నా కౌగిలిలో వుంది.

"నాకు హృదయం లేదు! నేను మీ కెందుకు లెండి!" అంది మిస్ దేవత.

"హృదయం లేదనలేదు. నీ ఫ్రెండ్ విషయంలో కఠినంగా వున్నావన్నాను!"

"మిస్టర్ పరశురామ్, మిమ్మల్ని చూసాక నాకు మరెవరిమీదా ఇన్‌ట్రెస్టు లేదు. అది తప్పయితే నన్ను శిక్షించండి!"

ఆమెను మెల్లగా తీసుకెళ్ళి సోఫాలో కూర్చోబెట్టాను. గ్లాసును ఆమెకు అందించాను.

"యూ స్వీట్ లవ్ - డ్రింకిట్!" అన్నాను.

ఆమె గడగడ తాగేసింది. గ్లాసులను మళ్ళా విస్కీ, సోడా, ఐస్ ముక్కలతో నింపాను. ఒళ్ళు వేడెక్కుతోంది. ఉషారుగా వుంది. టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

రిసీవర్ ఎత్తి, "హలో. పరశురామ్ స్పీకింగ్!" అన్నాను.

"శివస్వామి స్పీకింగ్! డాక్టర్ గోపీని ఎత్తుకుపోడానికి ప్రయత్నం జరిగింది. మీరిచ్చిన సలహాలు ఉపయోగపడ్డాయి. మన మఫ్టీ సి.ఐ.డిలు ఒకతన్ని పట్టుకున్నారు. అతను మా ఆఫీసులో వున్నాడు," అన్నాడు శివస్వామి.

"ఐయామ్ కమింగ్!" అని రిసీవర్ పెట్టేశాను.

కోటు తొడుక్కుని మిస్ దేవత ముందుకు పరుగెత్తాను. "అర్జంట్ బిజినెస్!" అన్నాను.

"నన్ను ఇంటిదగ్గర దింపేస్తారా?"

"హాయిగా ఇక్కడ పడుకో! డ్రింక్! ఈట్! నేను పని అవగానే వచ్చేస్తాను!"

"ఒక్కర్తెనే వుండాలి!"

"డోంట్ బాదర్! నేనొచ్చాక ఇద్దరం అవుతాం!"

ఆమెను ముద్దెట్టుకొని బయటకు పరుగెత్తాను.

రిసెప్షన్ కౌంటరు ముందుకు వెళ్ళాను. మిస్ క్వీన్ నన్ను చూసి తీపిగా నవ్వింది. నాగదికి ఫోన్ చేయమని రిసీవర్ని అందుకున్నాను. ఆమె కనెక్షన్ ఇచ్చింది. మిస్ దేవతతో మాట్లాడి కారువైపు పరుగెత్తాను.

* * *

అతను గోడవారగా నిలబడి వున్నాడు. పాంటు, స్లాక్ ధరించాడు. గూండా రూపం! శివస్వామి, నేను అతని ఎదురుగా నిలబడ్డాం.

కథంతా శివస్వామి నాతో చెప్పాడు. డాక్టర్ గోపీ తన కారులో ఒంటరిగా వెళ్తున్నాడు. అతని కార్ను ఆపి, డాక్టర్ గోపీని మరో కార్లో తీసుకెళ్ళడానికి ఇతను యమప్రయత్నం చేసాడు. ఒక సి.ఐ.డి ఆఫీసర్ డాక్టర్ గోపీకార్ను వెంటాడుతున్నాడు. అతను రంగంలోకి దిగి ఇతడ్ని బంధించి లాక్కొచ్చాడు!

“డాక్టర్ గోపీని ఎక్కడకు తీసుకెళ్దామనుకున్నావు?” అడిగాను.

“నాకటువంటి ఉద్దేశం లేదు!” అన్నాడతను.

“డాక్టర్ రామన్ ఎక్కడున్నాడు?”

“నాకు తెలియదు!”

“హార్డ్ నట్ — మాట్లాడడు!” అన్నాడు శివస్వామి.

అతని దగ్గరగా వెళ్ళాను. కుడి కాల్ను పట్టుకుని మెలిదిప్పాను. అతని ముఖంలో బాధ గోచరిస్తోంది. ఇంకా తిప్పాను. మోకాలు ప్రాంతంలో ఎముకలు పట్ పట్ మన్నాయి. అతను కెవ్వున అరిచాడు.

“మాట్లాడు!” అరిచాను.

“దేన్ని గురించి?”

“డాక్టర్ రామన్ ఎక్కడ?”

కాలు ఇంకా తిప్పుతున్నాను. అతనివైపే చూస్తు

న్నాను.

అతను బాధతో గట్టిగా మూల్గాడు.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. శివస్వామి మాట్లాడి నా కిచ్చాడు.

"హలో పరశురామ్!" అన్నాను.

"మిస్ క్వీన్ సార్. మీ గదిలో వున్న అమ్మాయిని ముగ్గురు మాస్క్‌డ్ మనుషులు ఎత్తుకు పోయారు. మేం ఎంత ప్రయత్నించినా వాళ్ళను ఆపలేకపోయాం!"

"నేను వస్తున్నాను."

రిసీవర్ పెట్టేశాను. నా గదిలో వుండడం వలన ఆమెకు ప్రమాదం సంభవించింది. పూర్ గర్ల్!

బయటకు పరుగెత్తాను. కారులో కూర్చున్నాను. శివ స్వామి నా పక్క సీటులో కూర్చుని తలుపు మూశాడు. కార్ను శరవేగంగా పోనిస్తూ మిస్ దేవతను గురించి అతనికి చెప్పాను.

"ట్రాజిక్! వాళ్ళు దుర్మార్గులు. ఆమెను రేప్ చేసి ఎక్కడో వదిలేస్తారు!" అన్నాడతను.

"వాళ్ళు నా గదికి ఎందుకు వెళ్ళారు?" అన్నాను, సాలోచనగా.

హోటల్ కాంపౌండులో కారు ఆపాను. నేనూ, శివ స్వామీ నా గది వద్దకు వెళ్ళాం. నడవలో మేనేజర్ ఫాక్స్, కొందరు హోటల్ పాట్రన్సు నిలబడి వున్నారు. గదిలోకి వెళ్ళాను. విస్కీ గ్లాసులు ముక్కలై నేలమీద పడున్నాయి. కుర్చీలు వెనక్కి పడ్డాయి. మిస్ దేవత వాళ్ళతో పోట్లాడి వుండాలి!

గది నలువైపులా తిరిగాను. హోటల్ మేనేజర్ ఫాక్స్ లోపల కొచ్చాడు.

"వాళ్లు ఎలా పోయారు?"

"పడమటి వైపు నుంచి! అక్కడ వాళ్ళ కారు రెడీగా వుంది. వాళ్ళను ఆపాలని నేను పదిమందిని పోగుచేసి వచ్చేలోపల వాళ్ళామెను కార్లో కూర్చోబెట్టి తీసుకుపోయారు. మిస్టర్ పరశురామ్, మేం పోలీస్‌కి రిపోర్టు ఇవ్వాలి!"

"ఇవ్వండి!" అన్నాను.

పడమటి వైపు నున్న వరండా మీదకు వెళ్ళాను. హోటల్ కాంపౌండులో కొన్ని కార్లున్నాయి. నా గదిలోకి తిరిగివచ్చాను.

"వాళ్ళ కారునంబరు గుర్తుందా?"

"బ్లాక్ అంబాజిడర్," అని నంబర్ను మేనేజర్ చెప్పాడు.

శివస్వామి నా చెయ్యి పట్టుకున్నాడు.

"మిస్టర్ పరశురామ్, ఆఫీసుకి పోతాను. ప్రధానమంత్రినుంచి ట్రంకాల్ రావచ్చు!" అన్నాడతను.

"గో ఆన్! అతడ్ని లాకప్‌లో వుంచండి! మెల్లిగా మాట్లాడించుదాం," అన్నాను.

శివస్వామి వెళ్ళిపోయాడు. హోటల్ మేనేజర్‌తో మాట్లాడి అతన్ని వెళ్ళమన్నాను. బజర్ నొక్కి గదిని క్లీన్ చెయ్యమని బాయ్‌తో చెప్పాను. కొత్త గ్లాసులు పట్రమ్మన్నాను.

బాయ్ గదిని శుభ్రపరుస్తున్నాడు. విస్కీ తాగుతూ, సిగరెట్ పీలుస్తూ తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాను. మిస్ దేవతను వాళ్ళు ఎంత కష్ట పెడుతున్నారో!

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. వెళ్ళి రిసీవర్ని అందుకున్నాను.

"హలో, పరశురామ్!" అన్నాను.

"మిస్టర్ పరశురామ్, అతడ్ని వాళ్ళు తీసుకుపోయారు!"

''ఎవరు?''

''వాళ్ళే! పోలీసుల్లా దుస్తులు ధరించి వచ్చారు. అతడ్ని లాకప్ లో వుంచుతామని చెప్పి తీసుకు పోయారు!'' అన్నాడు శివస్వామి.

''గుడ్ గాడ్!'' అన్నాను.

''వాళ్లు డేర్ డెవిల్స్!''

''తప్పకుండా డెవిల్సే!'' అని చిరాగ్గా రిసీవర్ని పెట్టేశాను.

బాయ్ గది క్లీన్ చేసి వెళ్ళిపోయాడు. లోపలనుంచి తలుపుకున్న తాళం చెవిని తిప్పి ఫోమ్ బెడ్ మీద వాలాను. భోజనం చెయ్యాలేదు. ఆకలి చచ్చిపోయింది. నిమిషాలు దొర్లిపోతున్నాయి. కాలం ఎవరి కోసమూ ఆగదు!

ఎవరో తలుపును తట్టారు. పిస్టల్ చేత్తో పట్టుకొని మెల్లిగా గుమ్మంవద్దకు వెళ్లాను. మళ్లా తట్టారు. ట్రిగ్గర్ మీద వేళ్ళుంచి తాళం చెవి తిప్పి తలుపు లాగాను.

తటాలున మిస్ దేవత లోపలకొచ్చి నన్ను కాగిలించుకుంది. కళ్ళమ్మట నీళ్ళు కారుతున్నాయి. ఆమె ధరించిన దుస్తులు చిరిగాయి. ఆమె పెదిమలు వణుకుతున్నాయి.

తలుపుకు లోపల్నుంచి తాళం వేసి ఆమెను సోఫాలో పడుకోబెట్టాను. విస్కీ పోసి, కొద్దిగా ఐస్ వేసి ఆమెకిచ్చాను. ఆమె ఒక్క గుటకలో తాగేసి ఇంకా ఇమ్మంది. మళ్లా పోసి ఇచ్చాను. ఆమె వణకడం లేదు. నా వైపు సూటిగా చూసింది.

''దేవతా, నవ్వు! భయంలేదు!''

''వాళ్లు దుర్మార్గులు!'' అందామె.

''నిన్ను ఏం చేశారు?''

''నన్ను కారులో కూర్చోబెట్టారు. ఒక చోట కారు

ఆపారు. ఫోన్ చేసి ఒకతను ఎవరితోనో మాట్లాడాడు. అతను తిరిగొచ్చి కారెక్కాడు. వాళ్ళ మనిషి ఎవరో క్షేమంగా వెనక్కి వచ్చాడని చెప్పాడు. కారు కదిలింది. ఈ హోటల్ సమీపంలో కారు ఆపి వాళ్ళు నన్ను పొమ్మన్నారు. దేవుణ్ణి ప్రార్థిస్తూ ఇక్కడకు నడిచి వచ్చాను!" అందామె.

ఫోన్ వద్దకు వెళ్ళాను. మిస్ దేవత తిరిగొచ్చిందని హోటల్ మేనేజర్‌కీ, శివస్వామికీ చెప్పాను. శివస్వామి ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

"మనిద్దర్నీ నా హోటల్కి రప్పించడం కోసం వాళ్ళు దేవతను ఎత్తుకు పోయారు. వాళ్ళ మనిషి మీ ఆఫీసులోంచి బయట పడగానే ఆమెను వదిలేశారు!" అన్నాను.

"యూ ఆర్ రైట్!"

రిసీవర్ పెట్టేసి ఆమె దగ్గరగా వెళ్ళి ఎర్రటి పెదిమలను ముద్దాడాను.

"పద, డైనింగ్ హాలు కెళ్ళి భోజనం చేద్దాం!" అన్నాను.

ఆమె బాత్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళి ముఖం కడుక్కుని వచ్చింది. తన దుస్తులకేసి చూసుకుంది.

"ఎవరైనా చూస్తే నవ్వుతారు!"

"డోంట్ బాదర్! డిమ్ లైట్స్! కాబ్రేడాన్స్! ఆ గోలలో వాటిని ఎవరూ అంతగా చూడరు," అన్నాను.

6

డాక్టర్ గుప్తా నావైపు తదేకంగా చూశారు. ఏర్ కండిషండ్ గదిలో ఆయనా, నేనూ మాత్రం వున్నాం.

"మిస్టర్ పరశురామ్, రేపు విమానంలో మేం వెళ్తున్నాం. నాతో నూటయాభై మంది వస్తున్నారు.

డాక్టర్ గోపీ మరికొంత రిసెర్చి చేసి ఈ నెల 21వ తారీఖున ఆ ప్రదేశానికి వస్తారు. సరిగ్గా 27న న్యూక్లియర్ డివైస్ పేల్చబడుతుంది!” అన్నారాయన.

గుప్తా గొప్ప సైంటిస్టు. భాభాకి ఒకప్పుడు కుడి భుజంగా వుండేవారు. ఆయన నాయకత్వంలో న్యూక్లియర్ టెస్టు చేసే స్థితికి మన దేశం రాగలిగింది.

“టెస్టు జరిగే ప్రదేశానికి ప్రాజెక్టు PND అని పేరు పెట్టాం. ప్లుటోనియమ్ న్యూక్లియర్ డివైస్! అక్కడకి నేను అంత హుషారుగా వెళ్ళడంలేదు!”

“డాక్టర్ రామన్ మీతో లేకపోవడం వలన!”

“డాక్టర్ రామన్ జీనియస్. అమెరికా కెనాడాల్లో రిసెర్చి చేసి అక్కడ వుండిపోకుండా ఇండియాకి వచ్చారు. భారతదేశం న్యూక్లియర్ పవర్ కావాలని ఆయన తాపత్రయం! ఆయన మీతో వుంటే ధైర్యంగా వుంటుంది!”

“అవసరమైన సమయానికి ఆయన వస్తారేమో!”

“మిస్టర్ పరశురామ్, డాక్టర్ గోపీని సలక్షణంగా ప్రాజెక్టు PNDకి చేర్చే బాధ్యత మీది! ఆయన రాకపోతే మేం వెనక్కి తిరిగి రావాలి!”

“డాక్టర్ గోపీకి ఏ ప్రమాదం రాకుండా నేను చూస్తాను,” హామీ ఇచ్చాను.

“విష్ యు గుడ్ లక్!”

“మీ టెస్టు ఫలిస్తుందని ఆశిస్తున్నాను,” అని ఆయనకు నమస్కరించి బయటకొచ్చాను.

మెయిన్ హాల్లోవున్న టెలిఫోన్ వద్దకు వెళ్లాను. సి. బి. ఐ. డైరెక్టర్ శివస్వామితో మాట్లాడాను. డాక్టర్ గోపీ విషయంలో తీసుకోవల్సిన బందోబస్తును గురించి వివరంగా చెప్పాను.

“అలాగే చేద్దాం,” అన్నాడు శివస్వామి.

ఫియట్ కారును వేగంగా పోనిచ్చాను. ఉడిపీ హోటల్ ముందు కారుఆపి దిగి లోపలకు వెళ్లాను. వెస్టర్న్ స్టైల్ భోజనంతో విసుగెత్తింది. అరడజను ఇడ్లీ, రెండు దోశలు తిని కాఫీ తాగి బిల్లు చెల్లించి కారు ఎక్కాను.

ఎక్కడికి వెళ్ళాలి? లోకం అంతా తిరిగి మళ్ళా మొదటి మెట్టు మీదే నా పరిశోధన నిలబడిపోయి నట్టుంది!

7

గదిలోని ఫ్లోరసెంట్ లైట్ ప్రకాశవంతంగా వెలుగు తోంది. మిస్ దేవత ఎంత అందంగా వుందో వర్ణించలేను.

బాబ్డ్ హేర్ మెరుస్తోంది. ఒళ్ళు బంగారం పూత పెట్టినట్లు పచ్చగావుంది. బెల్ బాటమ్స్ స్లాక్ ధరించిం దామె. గ్లాసుల్లో విస్కీ పోసింది. ఐస్ కలిపింది.

సోఫాలో కూర్చుని ఆమెను నావైపు లాక్కున్నాను. ఆమె గ్లాసును నాకిచ్చింది. కొంచెం తాగి గ్లాసును టీపాయిమీద పెట్టి ఆమె గ్లాసును తీసుకున్నాను. ఆమె పెదిమలను ఆ క్షణంలో నొక్కి ముద్దెట్టుకున్నాను.

ఆమె కిలకిల నవ్వింది. లేచి డాన్స్ చేస్తూ గ్లాసును అందుకుంది. టెలిఫోన్ మ్రోగింది. గ్లాసు పట్టుకుని ఫోన్ వద్దకు వెళ్లాను. రిసీవర్ ఎత్తి "హలో, పరశురామ్!" అన్నాను.

"డాక్టర్ గోపి స్పీకింగ్! మీ కోసం ఎదురు చూస్తు న్నాను. ఎనిమిదింటికి వస్తానన్నారు. అరగంట ఆలస్య మైంది!" అన్నాడు డాక్టర్ గోపి.

"వస్తున్నాను!"

"మిస్టర్ పరశురామ్, నేను బయల్దేరుతున్నాను. నాతో కొందరు మఫ్టీ సి. ఐ. డీలు వస్తున్నారు. మీరు

డైరెక్టుగా విమానాశ్రయానికి రండి!"

"అయిదు నిమిషాలు ఆగండి!"

"ఐయామ్ సారీ!" అని ఆయన రిసీవర్ని పెట్టేశాడు.

రిసీవర్ పెట్టేసి గ్లాసులోని విస్కీని తాగేశాను. మిస్ దేవత సోఫామీద వెనక్కి వాలింది. ఆమె ప్రక్కనే కూర్చున్నాను. ఆమె నాకేసి గాఢంగా చూసింది.

"నిద్రవస్తోందా?" అడిగాను.

ఆమె జవాబివ్వలేదు. కళ్లు మూసింది. కనురెప్పలు కదలడంలేదు. నిద్రపోతోంది.

జేబులో జంబో పిస్టల్ పదేసుకున్నాను. గబగబా బయటకెళ్ళి తలుపుమూసి తాళంవేశాను. హోటల్ మేనేజర్ గదిలోకి దూరాను. అతనితో మాట్లాడి కార్లో కూర్చుని శరవేగంగా పోనిచ్చాను.

డాక్టర్ గోపీ కారు విమానాశ్రయానికి వెళ్తూ వుంటుంది. దగ్గర తోవమ్మట కార్ను పోనిస్తున్నాను. మెయిన్ రోడ్డుకు తిప్పాను. దూరంలో రెండుకార్లు, నాలుగు స్కూటర్లు వెళ్తున్నాయి. యాక్సిలేటర్ని అదుక్కి తొక్కాను. స్పీడ్ హెచ్చింది. జట్ ప్లేన్‌లా ఫియట్ దూసుకుపోతోంది!

స్కూటర్లను దాటి నా కారు డాక్టర్ గోపీ కారు వెనక పరుగెడుతోంది.

'వచ్చారా!' అన్నట్లు డాక్టర్ గోపీ వెనుక అద్దంలోంచి నావైపు చూశాడు. డాక్టర్ గోపీ ముందు వెళ్తూన్న కార్ను మఫ్టీలోవున్న ఇన్‌స్పెక్టర్ డోంగ్రే నడుపుతున్నాడు.

రోడ్డు లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. జనసంచారం లేని ప్రదేశంలో మా కార్లు వెళ్తున్నాయి. రోడ్డుకి ఇటూ అటూ రాళ్ళగుట్టలు!

అమాంతంగా ముందువెళ్తూన్న కారు సడెన్ బ్రేక్‌తో ఆగింది. డాక్టర్ గోపీ కూర్చున్న కారుబంపర్ ముందు కారును గుద్దుకొని ఆగింది. ఫియట్ కారును ఆపి కిందకి దూకాను. జంబో పిస్టల్ని చేతిలో వుంచుకున్నాను డాక్టర్ గోపీ కారును అందరం చుట్టేశాం!

ఇన్‌స్పెక్టర్ డోంగ్రే మావైపు పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

"రోడ్డుమీద రాళ్ళు!" అన్నాడతను.

"మనందరం ప్రాణాలిచ్చి డాక్టర్ గోపీని కాపాడాలి! గెట్ రెడీ!" గంభీరంగా అర్చాను.

బోనెట్ ముందు నిలబడి ఇరువైపులా చూశాను. ఎడంవైపున్న రాళ్ళ గుట్టమీద కొందరి ఆకారాలు కనిపించాయి. జంబోపిస్టల్ ట్రిగర్ నొక్కాను. ఒకేసారి వాళ్ళవైపు ఇరవైగుళ్ళు దూసుకుపోయాయి. వాళ్ళు వెనక్కి పరుగెత్తారు!

"రాళ్ళగుట్టలు ఎక్కండి! షూట్ దెమ్!" అర్చాను.

డోంగ్రే, తదితరులు గుట్టలమీదకు ఎక్కారు. డజను మంది మావైపు షూట్ చేశారు. కిందపడి దొర్లాను. ఒక రాయిపక్కనుంచి వాళ్ళకేసి షూట్ చేశాను. భయంకరంగా చప్పుడైంది. నలుగురు అరుస్తూ కిందపడ్డారు. తతిమ్మావాళ్ళు పారిపోసాగారు!

"రన్ అండ్ కాచ్ దెమ్!"

వాళ్ళవెనుక పరుగెత్తాం. ముగ్గురు దొరికారు. నలుగురు చేతులెత్తారు. ఒకతను ఎలా పారిపోయాడో గాని పత్తాలేడు!

"మిస్టర్ డోంగ్రే. డాక్టర్ గోపీ ఒంటరిగా వున్నారు. నేను ఆయన్ని విమానాశ్రయానికి తీసుకువెళ్తాను! వీళ్ళను మీరు లాకప్‌లో వుంచండి!"

వెనక్కి పరుగెత్తాను. రాళ్ళగుట్ట మీదనుంచి కిందకి

దూకాను. డాక్టర్ గోపీ కారువద్దకు వెళ్ళాను. నిర్ఘాంత పోతూ నిలబడిపోయాను!

డాక్టర్ గోపీ కారులో లేరు! ఆయన ఏమయ్యారు? వాళ్ళలోంచి పారిపోయినతను ఇక్కడకొచ్చి ఆయన్ని తీసుకుపోయాడా? ఎదురుగా చూశాను. చాలాదూరంలో నా ముందు ఏదో కారుపోతోంది! ఆకారులో ఆయన వున్నారేమో!

ఫియట్ ని వేగంగా పోనిస్తున్నాను. నా కారు లైట్లు ఆన్ చేయలేదు. హారన్ మ్రోగించడంలేదు. ముందు వెళ్తూన్న కారును దూరంగా వెంబడిస్తున్నాను.

విమానాశ్రయంకి వెళ్ళేరోడ్డు నుంచి ముందుకారు మరో వైపుకు తిరిగింది. అటువైపు తిప్పి కార్ను పోనిచ్చాను. జేబులోని పాకెట్ బైనాక్యులర్స్ ద్వారా ముందుకార్ను పరకాయించాను. డాక్టర్ గోపీ ముందు సీటుమీద వున్నారు!

డ్రయివర్ వీపుమాత్రం కనపడ్తోంది. బైనాక్యులర్స్ జేబులో పడేసి ముందుకార్ను అనుసరిస్తున్నాను. ఇంకా ఆ కారు ఎంత దూరం వెళ్తుంది?

రోడ్డు కిటూ అటూ పెద్ద మేడలున్నాయి. విశాలమైన కాంపౌండ్లు...! ముందుకారు ఎడం వైపున్న కాంపౌండులోకి ప్రవేశించింది. గేటుముందు కార్ను ఆపాను. ఎవ్వరూ కాపలాలేరు. కార్ను మొండి ధైర్యంతో లోపలకు పోనిచ్చి ఆపి కిందకి దూకాను. జంబో పిస్టల్ నా చేతిలో వజ్రాయుధంలా వుంది!

డాక్టర్ గోపీని ఓ యువకుడు చెయ్యి పట్టుకుని ఈడ్చుకుపోతున్నాడు. లేడిలా పరుగెత్తాను. వాళ్ళు వెనక్కి తిరిగారు.

"చేతులెత్తు!" అరిచాను యువకుడ్ని ఉద్దేశించి.

అతను డాక్టర్ గోపీ వెనక్కి జరిగాడు.

“మిస్టర్ పరశురామ్! నా కార్ను నువ్వు వెంటాడుతున్నావని నాకు తెలుసు! డాక్టర్ గోపీతో నిన్ను కూడా పట్టుకోవచ్చని వూరుకున్నాను. నా వైపు షూట్ చేస్తే మొదట చచ్చేవ్యక్తి డాక్టర్ గోపీ!” అన్నాడతను.

నా మెదడులో గంటలు మ్రోగుతున్నాయి! ఆకంఠం ఎక్కడో విన్నాను. వేషం మారినా కంఠం అదే! ఇంపాజిబుల్! భ్రమపడ్తున్నానేమో! అది ఎలా సాధ్యం?

వెనుకనుంచి బూట్ల చప్పుడైంది. పది అడుగులు పక్కకి వెళ్ళాను. ఒకతను డాక్టర్ గోపీ నిలబడిన చోటుకు పరుగెత్తాడు.

“వాళ్ళు దొరికిపోయారు! నేను ఎలాగో రాగల్గాను!” అన్నాడతను.

“కాచ్ హిమ్!” అన్నాడు యువకుడు.

అతను నావైపు వస్తున్నాడు. అతను విజిల్ వేశాడు. ఇంట్లోంచి ఇరవైమంది ఆయుధాలతో బయటకొచ్చి వలయాకారంలో నా ముందు నిల్చున్నారు.

“నువ్వు పారిపోలేవు!” అర్చాడతను.

వికృతరూపం అతనిది! డాక్టర్ గోపీ యువకుడితో లోపలకు కదుల్తున్నాడు.

“దగ్గరకొస్తే చస్తారు!” అర్చాను.

అతను పరిహాసంగా నవ్వాడు.

“నలుగురు చచ్చినా ఫరవాలేదు, అతడ్ని పట్టుకోండి!”

పదిమంది నావైపు జరుగుతున్నారు. ట్రిగ్గర్ నొక్కాను. జంబోపిస్టల్ భయానకంగా ధ్వనించింది. పదిమంది కింద పడ్డారు. మళ్ళా ట్రిగ్గర్ నొక్కాను.

తతిమా వాళ్ళు నేలమీదపడి మూల్గుతున్నారు.

భవనంలోకి పరుగెత్తాను. పెద్దహాలు! డాక్టర్ గోపీ హాల్లో నిలబెట్టబడి వున్నాడు. అతనివైపు పరుగెత్తాను. ఎక్కడినుంచో మిషన్‌గన్ ధన్‌ధన్ మ్రోగుతోంది. డాక్టర్ గోపీని పట్టుకుని ఒక స్థంభం వెనక్కి చేరుకున్నాను.

ఎదురుగా, గోడవారగా మిషన్‌గన్ వుంది. అక్కడ వున్నాడా యువకుడు! మా ఇరువైపుల నుంచి గుళ్ళు దూసుకుపోతున్నాయి. రాతి స్థంభం మా ఇద్దరికీ శ్రీరామరక్ష అయింది.

జేబులోంచి మరో పిస్టల్ తీశాను. మిషన్‌గన్ వెనుకనున్న యువకునికేసి గురిపెట్టి రెండుసార్లు పేల్చాను. అతను అరుస్తూ కిందపడ్డాడు!

హాలులో నిశ్శబ్దంగా వుంది. వాయువేగంగా అతని వైపు పరుగెత్తాను. కుడిచేతిలోంచి రక్తం కారుతోంది. నేలమీద పడ్డంవలన అతని మీసాలు రాలి కిందపడ్డాయి. టోపీ దూరంగా పడి దొర్లుతోంది.

ఆశ్చర్యంతో ఆ మీసాన్ని చూస్తూ వుండిపోయాను! మిస్ దేవత!!

ఆమె పక్కనే వంగి కూర్చున్నాను. డాక్టర్ గోపీ నా దగ్గర కొచ్చాడు.

"మిస్టర్ పరశురామ్, ప్లేన్ టైమ్ అవుతోంది!" అన్నాడు గోపీ.

"డోంట్ బాదర్! స్పెషల్ ప్లేన్‌లో వెళ్ళొచ్చు! ఇక్కడెక్కడో ఫోన్ వుంటుంది. సి. బి. ఐ డైరెక్టర్ శివస్వామికి ఫోన్ చేసి యాభైమంది సాయుధ పోలీసులతో ఇక్కడకి రమ్మనండి! జరిగినదంతా చెప్పండి," అన్నాను.

డాక్టర్ గోపి టెలిఫోన్ కోసం వెళ్లారు. నేలమీద పడున్న దేవతకేసి చూశాను ఆమె నవ్వుతూ నా చెయ్యి పట్టుకుంది.

"ఆ గదిలోంచి ఎలా బయటపడ్డావు?"

"షూట్ చేసి లాక్ పగలగొట్టాను. బయట హోటల్ మేనేజర్ ఫాక్స్, ఇద్దరు నౌఖర్లు కాపలా వున్నారు. ఇద్దర్ని కాల్చిచంపి కారెక్కి దూసుకుపోయాను!" అందామె.

"డేర్ డెవిల్!" అన్నాను.

"ఏం లాభం! ఓడిపోయాను!" అందామె.

లేచాను. డాక్టర్ గోపి నా దగ్గరకొచ్చారు.

"ఆయన వస్తున్నారు!"

ఆమెను చూసుకోమని డాక్టర్ గోపితో చెప్పి ఆయనకు ఒక పిస్టల్ ఇచ్చాను. లోపలున్న గదులను సోదా చేయసాగాను. హాలు చివర్ని వున్న గదికి బయట తాళం వేసివుంది. పిస్టల్‌తో షూట్ చేసి తాళాన్ని పగలగొట్టి లోపలకు వెళ్ళాను.

లైటు వెలుగుతోంది. నేలమీదున్న పరుపుమీద ఒకతను కూర్చుని వున్నాడు. నా వైపు విచిత్రంగా చూశాడతను! డాక్టర్ రామన్!

"ఐయామ్ పరశురామ్, డాక్టర్ రామన్!" అన్నాను.

ఆయన నవ్వుతూ లేచారు. డాక్టర్ రామన్ నీరసంగా వున్నారు.

"ఇవాళ స్పెషల్ ప్లేన్‌లో మీరు ప్రాజెక్ట్ PND కి వెళ్ళాలి. అందరూ ఇంతకు ముందే వెళ్ళారు!" అన్నాను.

"ఐయామ్ రెడీ! దేశంకోసం ఏం చేయాలన్నా నాకు కావల్సినంత బలం వస్తుంది," అన్నారు డాక్టర్ రామన్.

డాక్టర్ రామన్ ఒక ఫైల్‌తో నా పక్కనడిచి హాల్లోకొచ్చారు. బయటనుంచి కార్లచప్పుడు వినపడింది. సి. బి. ఐ డైరెక్టర్ శివస్వామి నా వద్దకు గబగబా వచ్చాడు.

"మిస్టర్ పరశురామ్, ఇదంతా యుద్ధభూమిలా వుంది. చాలామంది గాయపడి మూలుగుతున్నారు!" అన్నాడతను.

"మిస్టర్ శివస్వామీ, ఈ భవనాన్ని సోదా చేయించండి. డాక్టర్ రామన్, డాక్టర్ గోపీలతో నేను విమానాశ్రయానికి వెళ్ళాలి!" అన్నాను.

డాక్టర్ శివస్వామి సంతోషంగా నాతో కరచాలనం చేశాడు. నేలమీదపడున్న దేవత వైపు ఆఖరిసారిగా చూశాను. ఆమెలో ప్రాణంలేదు! ముఖంమీద ఏదో నల్లటి పురుగువాలింది! గబగబా బయటకు నడిచాను. డాక్టర్లు ఇద్దరూ నా వెనకనే వస్తున్నారు.

సాయుధ పోలీసులు కాంపౌండులో బిజీగావున్నారు. డాక్టర్ రామన్, డాక్టర్ గోపీ ముందు సీటుమీద కూర్చున్నారు. ఫియట్ కార్ను గేటు అవతలకు పోనిచ్చి ఆపాను.

"డాక్టర్ రామన్, మీ ఇంటికి వెళ్ళాలా? బట్టలు తెచ్చుకోరూ?" అడిగాను.

ఆయన అమాయకంగా నవ్వారు.

"వెంటనే విమానాశ్రయానికి పదండి! బట్టలు మద్రాస్‌లో కొనుక్కోవచ్చు!" అన్నారు రామన్.

పదినిమిషాల్లో కారు విమానాశ్రయం చేరుకుంది.

ఇన్‌స్పెక్టర్ ఉపేంద్రగే మా కారువద్దకు పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

"డాక్టర్ గోపీ, మీ కార్ను ఇక్కడకు తీసుకొచ్చాను. అందులోని పెట్టెలు భద్రంగా ఏర్‌లైన్స్ వారికి అప్పగించాను!" అన్నాడు డోంగ్రే.

"మీట్ డాక్టర్ రామన్!" అన్నాను పరిచయం చేస్తూ.

డోంగ్రే కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి.

"మిస్టర్ పరశురామ్, శివస్వామి గారు ఫోన్‌లో నాకు అంతా చెప్పారు. నన్ను ఇక్కడకు డాక్టర్ గోపీ కారులో వెళ్ళి వుండమన్నారు!" అన్నాడు డోంగ్రే.

అందరం విమానాశ్రయంలోకి వెళ్ళాం. డాక్టర్ రామన్ నా చెయ్యిపట్టుకుని నా వైపు సూటిగా చూశారు.

"మిస్టర్ పరశురామ్! ఇదే విమానంలో మీరు మాతో ప్రాజెక్ట్ PND కి రావాలి? తోవలో మరే అడ్డంకులు వస్తాయో చెప్పలేం! టెస్టు అయిందాకా మీరూ మా యూనిట్‌లో వుండాలి!" అన్నారు డాక్టర్ రామన్.

"ఫైన్ ఐడియా," అన్నారు డాక్టర్ గోపీ.

"ఐయామ్ కమింగ్!" అన్నాను వుషారుగా.

—: ఐ పో యిం ది :—